

Sosedov angelček.

Spisal Ivo Trošt.

ri našem sosеду niso imeli ne stare matere ne dekle, ki bi bila varovala otroke ob poletnem delu. Sama mati se je ubijala z drobljanci, z domačimi opravki, z živino, z opravihom na polju in še s sto drugačnimi skrbmi, ki jih nalaga marljivi gospodinji kmetiška hiša. Oče je moral z nekoliko večjim Jankom na polje, mati za njima, da čim prej nalože suho seno.

Vroč dan je bil, prav kakor ob košnji.

Sem izza daljnih gorá je že pred poldnem odmeval otel grom in najbrž podil k nam nevihto. Popoldne so se začeli pogledovati oblaki ogromnih, belih glav od vseh strani, sosedov France je pa pokal z bičem za živino na paši in se podvizal za njo, da mu goved ne zbezlja kdovekam. Muhe so bile namreč sitne, in solnce je pripekalo, kakor bi mu kdo naročil, da mora še danes pod njegovimi žgočimi žarki dozoreti vse žito, ne samo naše, marveč tudi sosednjih občin.

V zvoniku je odbila ura tri popoldne. Lastovke so letale vedno nižje v zraku, loveč si živeža: mušic, muh, hroščev in slične drobnjave, ki stiče po zraku, ne vedoča prav, odkod ne kam. Bele glave znancev oblakov so se dvigale vedno višje. Vse je kazalo, da se kmalu zgrnejo, strnjejo, in tedaj bo šele grom ob udarcih takih in tolikih butic. Sosedovi otroci so se igrali za hišo na pesku in še nekaj drugih bosopetcev, ki niso opazili, kaj se ima dovršiti na nebu. Šestletna Minka je prejela naročilo, varovati osemmesečno Lenčko. Ta je, zagrnjena le za silo in zaradi muh, svobodno kobacala v vozičku. Za večjo varnost ji je Minka potisnila v usta prazno sesalno cevko, ki je z njo pila mleko iz steklenice. Često je otrok tudi zaspal s cevko v ustih.

Tako so se zabavali vsak zase: Minka z družbo na pesku, Lenčka s cevko v vozičku. Dan se je pomikal proti večeru, senca proti vzhodu, čas pa vedno naprej. Bele glave nedoglednih velikanov so se že skoro dotikale na nebu, samo skozi ozko linico se je solnce nasmehljalo v vozičku speči Lenčki. Morda zato, ker je držala tudi spavajoča cevko v ustih — kakor vojak cigaro. Solnčece je pokukalo tudi za oglom otroke, ki so se mu poječe umaknili dalje za hišo v senco. Tudi njim se je posmehljalo in se skrilo za oblake: kukuk! Ni se jim bilo treba več umikati nadležnemu radovednežu. Zato so se igrali brez prenehljaja vse, kar se je le kdo mogel domisliti, samo Lenčke v vozičku se ni domislil nihče. Obiskovale so jo muhe ... Toda brez solčnih žarkov je bila igra prijetnejša in zabava veselejša, radost pa brez konca in kraja — prav kakor v nedeljo popoldne. Kar zabobni za bližnjim hribom. — — — Otroci se spogledajo boječe, kaj pomeni to grmenje. Toda igra je bila vendar kratkočasnejša in zabava vabljivejša kot to zamolklo mrmanje izza hribov. Tedaj se pa zabliska, da je skoro vzelo pogled. Kakor bi pihnil, jih je minilo veselje do igre. Ene misli so jo vsi pocedili naravnost na skedenj in se plašno zavili v dišeče seno. Ali bliski so se pojavljali vedno pogosteje, grom se je oglašal kakor užaljeni poveljnik ob svoji četi, ki ga ne sluša rada. Bobnelo je karajoče in očitajoče, vedno močnejše, vedno bolj jezno in grozno.

Padle so tudi prve kaplje, redke a debele, malone kot klobuki; za njimi druge, gostejše, a ne manj debele. Hipoma je bilo vse mokro po tleh. Stemnilo se je, in le bliščeči bliski so švigali po zraku. Treskalo je, da so se otroci prekriževali na skednju, kakor je kdo znal. Tam ob oglu hiše je pa vpil nekdo, ki so ga pozabili vsi — mala Lenčka se je vila v strahu in pozneje v mokroti, zakaj tudi nji ni prizanesel dež. Močil jo je, le malo ali nič odeto, huje in huje. Kdo bi jo slišal na drugi konec hiše? In vendar! V najhujši plohi se je zdelo Minki, da čuje glasek ubogega črvička. Ali kdo naj gre zdaj ponj — v dežju, med gromom in treskom, v sami grozi? Ona si ne upa. Kdo drugi? Vsi so mlajši, še bolj otročji in bolj plašni. Nihče se ne upa.

Minka začne jokati — prepozno.

Še je deževalo nekaj časa in grom se je kregal tja za sosednje gore in bliski so se podili po ozračju za njim, a sestrici se je še vedno zdelo, da čuje jok male Lenke, zapuščene v vozičku. Ubogi sirotek! Plane k nji kar v eni sapi. — Groza! Deklica je res čisto ohropela zaradi joka in mokra je bila, da je tekla voda skozi voziček. Urno zdrdra Minka s sestro pod streho, jo vzame v naročje ter osuši v svojem krilu. Mali črviček je sicer še plakal, da se je smilil vsem, ki mu niso umeli pomoči. Pozneje se je pa umirila in začela gledati svoje tovariše. Nekateri so celo trdili, da se jim je nasmehnila.

Potem je zaspala. Minka je namreč prinesla steklenico z mlekom, kakor ji je naročila mati, že položila cevko v usta, in vseh nadlog je bilo konec. Tudi dež je nehal in sive glave so se začele na nebu radovedno ogledovati, kam sta se potepla razgrajoča blisk in grom. Za vse gore so se ozirali za njimi, razmaknili glave, skozi odprtino pa se je zopet nasmehljalo

solnce: kukuk! — Voda se je cedila od streh in v obcestnih jarkih in od Lenčkinega vozička. Minka ga je potegnila na solnce, položila sestrico varno v mehko seno in razgrnila mokre plenice, da se osuše na vozičku.

Vse je bilo zopet oživljeno in veselo. Minka je celo mislila, da bi pozvala prejšnjo družbo na pesek, toda tovarišice in tovariši so opazovali, kako se v spanju stresa drobna Lenčka. Vsak hip se je budila. Morala je vedno stati pri nji in jo miriti. Tudi je otrok časih odprl oči in jih obračal tako čudno, da so se kar umikali prejšnji tovariši. Minko je prehajala tiha groza.

Otrok se je bil prehladil jako nevarno.

*

Zvečer se je vrnila mati. Oče in Janko sta pripeljala seno. Vsi so povprašali, kaj je otroku. Minka bi bila sama rada vedela, ker se ji je smilila sestrica, ki ni marala več niti steklenice s cevko. Imeli so pri sosedu hudo noč: že pred polnočjo ni mogel otrok požirati več nobene stvari. Vedno močneje se je stresal in žalostno, proseče pogledoval mater. Ti pogledi so govorili dovolj glasno, da je Lenčki zares hudo. Ko bi znala komu potožiti svojo bolešt!

Zjutraj se je jokala Minka poleg matere pri Lenčki. Že pred poldnem se je pa deklica umirila. Stresala se ni več in oči ji niso več krožile po sobi: zaostale so strmeče v strop. Lenčka je namreč umrla. — — — Naša mama je tudi brisala solzne oči in rekla, da imajo pri sosedu angelčka. Tudi mi smo ga šli gledat, pa smo videli, kako so Lenčko položili v belo pobarvano krsto, jo postlali z dišečimi cvetkami s šolskega vrta, pa odnesli v jamico. Vsi sosedovi so bili žalostni, da so jim odnesli angelčka. Soseda je tožila o premnogem opraviilu, in Minka je sadila cvetice na malo gomilo.

Otrok in solnce.

Spisal Polenčan.

vigalo se je solnce na jasnem nebu višje in višje ter pozdravljalo zemljo in vse stvari na nji. Posijalo je tudi v izbo, kjer je ležal otrok v mehki posteljici. Poslalo mu je svetel žarek na ličece in ga zbudilo.

Ko si otrok pomane oči in zapazi solnce, mu reče: »Dobro jutro, ljubo solnčece! Ali si se že pripeljalo k nam? Kaj pa delajo ptičice, ki podnevi letajo po drevju in nas razveseljujejo s svojim sladkim petjem? Ali so tudi že vstale?«

Solnce pa mu veselo odgovori: »Oj, ljubo dete, ptičice so se že zdavnaj zbudile in razprostrle peruti, se dvignile iz svojih gnezd in zapele pozdravno pesem lepemu jutru. Vstani, ljubo dete, tudi ti in raduj se mladega, svežega jutra!«